

e krásné," povídá medvěd, "snad nechceš s námi
?"

ami nolecovat, chci s vámi jíst kaši, chci s vámi
světě a už vás neopustím, co živi budete. Jo, pa-
nejde někoho si vymyslet a potom se o něho ne-

a to řekl ještě hůř, ale ať to řekl, jak chtěl, vždyť
idlo. Když domluvil, převálil se Kubovi na prsa,
přitáhl na nohy, aby ho pěkně hřál, a spal a spal.
i tři spali a spali jako dudkové.

OVIC MĚLI ČTYŘI DĚTI. LÍZA BYLA NEJMLAD-
stříčka se jmenovala Apolenka a její bratříčkové
František. Ale pročpak se, prosím vás, právě té
holčičce celou noc zdálo o Kubulovi? Že je

e probudí a podíváme se! Kubula se hádá za
maminkou. Líza se oblékne a hajdy k nim.

"Co to tady máte?"

"Ale co to máme," odpovídá maminka, "Kubula říká, že
v naší kovárně sedí nějaké strašidlo. Já nic nevidím, táta
nic nevidí. Pojď se podívat, Lízo. Tak je tam, nebo ne?"

Líza vyvalila oči, ale kde nic tu nic.

"Jeminkote," povídá zase Kubula, "co já si s vámi, li-
dičky, počnu? Vždyť ten Barbucha na mě zrovna vyplá-
zuje jazyk a mrká jako ještěrka!"

Potom vzal medvěd Lízinku kolem krku a levou tlapkou
jí ukazoval, kde má mátoha hlavu, kde má žihadla a kde
ocásek.

"Tak se ukaž, ty čudile barbušácká," povídá Líza.

Sotva vám to řekne, začne se jí třást na raménku Ku-
bulova tlapa, holka dostane strach a hup! Barbucha sko-
čí doprostřed kovárny. Najednou a zničehonic vám uvidě-
la medvědího ducha, jako když se rozsvítí v temné skříň-
ce.

Copak dělají děti, když je něco postraší?

Dají se do křiku.

Lízinka se také rozplakala.

"To je svízel," řekl na to kovář, "vy dva popletové, jděte
mi z domu! Hušky, medvěde, hušky, medvědáři! Já vám
dám, strašit mi holčičku. Už ať jste venku!"

Vtom spustila Líza veliký nářek, že medvěda nepustí.
Bála se, aby mu strašidlo neublížilo. Nic to však nepo-
mohlo. Kovář řekl, že je rád, když taktak vydělá na oběd.
Kdepak ještě živit medvěda, co straší děti.

